

Enquestes i “pressing” JxCat

written by Pere Grau i Rovira | 1 de desembre de 2020

El 20 de novembre va publicar *l'Unilateral* un excel·lent article de Francesc Abad sobre les trampes i truquets amb les quals s'estan falsejant les enquestes sobre les eleccions del 14 de febrer. Abans de parlar-ne, un incís: els que diuen que a causa de la Covid potser s'hauran d'ajornar, potser no tenen clar com són d'urgents per aclarir el panorama polític català i facilitar (és un dir, perquè potser serà molt treballós) la formació d'un govern que respongui a les idees de la majoria dels electors i faci decididament el camí que aquests amb el seu vot hagin decidit. Si la votació presencial fos problemàtica, hauria de ser possible la votació avançada per correu, i muntar la logística per tal que el recompte no trigui com a alguns llocs dels EUA (potser amb la possibilitat de recomptes anticipats, amb observadors fiables), i no es donés pretextos als *Trumps* de torn a casa nostra.

I ara anem a les enquestes. Als meus articles anteriors a *l'Unilateral* vaig deixar clar el meu parer que aquesta vegada els partits no poden fer a l'elector “ofertes acordió”, és a dir massa vagaroses i deixar-se portes obertes per fer el contrari del que hagin promès. Els programes han de ser clars i contundents, i l'elector (que no tingui un pa a l'ull) hauria de decidir-se tenint en compte que de Madrid no ens podem creure ni una lletra de tot el que ens ofereixin com a resposta a les demandes catalanes.

I com que tant a Madrid, com a algunes cúpules de partits catalans, sembla que fa molta por la quantitat de vots que pugui arrossegar Carles Puigdemont, estem vivint un *pressing* (per usar el terme de moda) contra JxCat. Aquest *pressing* no ve tan sols de fora del partit, sinó d'una part dels que encara s'hi aixopluguen. Són molts cercles i capelletes que sembla que estan amatents a aigualir aquesta eina que Puigdemont ha volgut posar (per difícil i costós que pugui

ser) al servei de la consecució de la plena sobirania catalana, i dur a bon port els objectius que van ser aturats l'octubre del 2017.

Repeteixo i reafirmo el que deia a aquells articles: JxCat pot arrasar en funció de la claredat dels seus objectius i de la decisió personal dels que figurin a les seves llistes, per arribar-hi ni que sigui amb sacrificis. O pot fracassar si tot plegat manca. I em costa molt de creure (és a dir, no ho crec gens) que Carles Puigdemont doni el seu nom a una llista de gent que no estigui darrere seu en tot i per tot. Dit d'altra manera, l'actual JxCat (del que molts en diem senzillament "la llista Puigdemont") no té res a veure amb el JxCat anterior en el qual sembla que sí que hi militaven membres que encara pensaven en la línia del peix al cove. No. Si Puigdemont figura en aquesta llista (segons el meu molt modest parer) crec que podem estar segurs que (alliçonats per les experiències i els errors fets del dia del referèndum) els seus membres no ens deixaran decebutos a mig camí.

I potser perquè els que voldrien que fracassés no les tenen pas totes, ve aquest *pressing* des dels quatre punts cardinals i segurament encara serà més fort aquestes setmanes vinents. Però seríem tots plegats ben babaus si ens deixéssim enredar per aquestes maniobres d'enterbolir la nostra visió amb cortines de fum, que s'esvaeixen a la que hom bufa una mica com ha fet Francesc Abad.